

Μεταξύ μας

ΘΑΛΑΤΤΑ - ΘΑΛΑΤΤΑ

Ένα μεγάλο μέρος των Κυπρίων βούτυξε προχθές την Κυριακή για πρώτη φορά στη θάλασσα. Το νερό κρυότακο αλλά το φιλότιμό τους δεν τους επέτρεπε να το ομολογήσουν. Κι' έτσι με το... πρώτο βάπτισμα μπήκαμε πιά με τα δυο ποδάρια στο καλοκαίρι.

Η έπικαιρότητα μας κάνει να ξαναθυμηθούμε τα καλά της θάλασσας, το ιδίο, τ' άεργό, το γλυκό μελαμψό χρώμα στο δέρμα, την άνεμελιά και τη ξεκούραση που προσφέρει στα κορμιά μας. Το νησί μας, λουσμένο ολόγυρα από την πιο όμορφη θάλασσα μας δίνει τη δυνατότητα να τη χαιρόμαστε όπου κι' αν κατοικούμε.

Αυτή τουλάχιστο την έντύπωση είχα μέχρι που το 15χρονο κοριτσάκι, μαθητεύμενη κομμώτρια, μου ομολόγησε κοκκινίζοντας ως τις ρίζες των μαλιών της.

—Δέν έχω δει ποτέ μου τη θάλασσα...

—Δέν την έχεις δει ποτέ σου; Πώς γίνεται...

—Νά, ξέρω θέβαια πως είναι μπλέ, μας τό είπε ή δασκάλα στο δημοτικό, αλλά δέν την είδα ποτέ μου...

—Καλά δέν κάνατε καμιά έκδρομή με τό σχολείο;

—Κάνανε, αλλά... δέν είχα τά χρήματα για να πάω...

Και τό κοριτσάκι παίρνοντας θάρρος, συνέχισε.

—Είμαστε πέντε παιδιά, όρφανά από πατέρα. Ή μάνα μας κατεβαίνει ημερώματα από τό χωριό στη Λευκωσία, για να ξενοδουλέψη. Ποιός θά μας πάρει στη θάλασσα;

Τά μάτια του κοριτσιου, μεγάλα, γαλανά, σαν δυο κομμάτια της θάλασσας που δέν είδε ποτέ του και που μαντεύει μόνο τό άρωμά της, από μακριά.

“Ενοιωσα να με πνίγει μιά ντροπή. Θυμήθηκα τη Γερμανίδα τουρίστρια που κάθε καλοκαίρι έρχεται στην Κύπρο για μπάνια και που μου έλεγε ενώ τσουρουφλιζόταν στην άμμο...

—Πόσο σας ζηλεύω! Έσεις έχετε τη θάλασσά όλο τό χρόνο.....

Την έχουμε, άραγε;